

ဝိတ်ကူးချီချီစာနုပညာ

ငွေရအောင်
သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊
ဝတ္ထုများကို
ဘယ်ပုံရေးရမည်ဟု
လက်တွေ့ဖော်ပြ လမ်းညွှန်ထားသော

ကလောင်နှင့်ငွေရ

မိ-မိုးနင်း

ငွေရအောင်၊ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုများကို
ဘယ်ပုံရေးရမည်ဟု လက်တွေ့ဖော်ပြထားသော

ဆရာပီမိုးနင်း၏
ကလောင်နှင့်ငွေရ

ပီမိုးနင်း

၁၈၈၃ - ၁၉၄၀

နမောတဿ-ဘဂဝတော-အရဟတော

သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရန်

နာမည်ကျော်စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ရန် ကဗျာဖြစ်စေ၊ ဝတ္ထု ဖြစ်စေ၊ ဇာတ်ဖြစ်စေ၊ တစ်မျိုးမျိုးမှ နာမည်ရဖို့လိုအပ်၏။ မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဆုံးမစာ၊ တရားစာများကို အဘယ်မျှပင် ရေးကြစေကာမူ စာရေးဆရာ နာမည်ကျော် ဖြစ်ဖို့ လွန်စွာခက်လေသည်။ အကြောင်းမူကား တရားစာ၊ ဆုံးမစာများကို ရွက်ကြမ်းရေချို မည်သူမဆို ရေးတတ်သည်။ ထိုစာများမှာ literatwre ခေါ် ပညာအခါခပ်သိမ်းမပါ။ ဝတ္ထုနှင့်ကဗျာ ဇာတ်များသာလျှင် ပညာပါလေသည်။ ဆုံးမစာများမှာ ဘုရားဟော ကျမ်းများ၊ ရှေးကျမ်းများကို အမီရသဖြင့် စာတတ်လျှင် သူသူငါငါ ရေးနိုင်၏။ ဝတ္ထုကောင်း၊ ကဗျာကောင်း၊ ဇာတ်ကောင်းများကိုကား သူသူငါငါမရေးနိုင်။ ပင်ကိုဉာဏ်နှင့် စနစ်ကိုသိမှ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သတင်းစာတိုက်များ၊ မဂ္ဂဇင်း တိုက်များသို့ ရောက်သော ဝတ္ထုအတိုအရှည်၊ အပုဒ်တစ်ရာလျှင် အသုံးပြုလောက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်မျှပင် ရဖို့ခက်လေသည်။

ဩဝါဒစာ၊ တရားစာများမှာမူ ချီးမွမ်းလောက်သော အင်္ဂါပင် မပါရှိစေကာမူ အပြစ်မရှိသဖြင့် ထိုစာမျိုးတစ်ရာလျှင် ကိုးဆယ်လောက်မှာ သုံး၍ရ၏။ သုံး၍ရသော်လည်း ထိုစာမျိုးကြောင့် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်မှာ အဖိုးမတန် ဂုဏ်ကျက်သရေမတိုး၊ စာမျက်နှာသာတိုးနိုင် လေသည်။

တကယ့်ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ တကယ့်ပန်းချီဆရာတို့မှာ ပညာသည် ဖြစ်၏။ ဩဝါဒစာရေး ဆရာမှာ ကျောင်းဆရာနှင့် တူလေသည်။ ကျောင်းဆရာများမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်ရမှ အလုပ်ရ၏။ ပန်းချီဆရာမှာ မိမိ၏စုတ်တံမှ အလုပ်ထွက်၏။ ဝတ္ထုရေးဆရာမှာလည်း ကလောင်မှ အလုပ်ထွက်လေသည်။

ကဗျာမှာလည်း စနစ်နှင့်စိတ်ကူးဉာဏ် ကိုယ်ပိုင်လိုသဖြင့် ပညာတတ်

မြောက်သော်လည်း ယခုခေတ်မှာ ကဗျာခေတ်မဟုတ် သောကြောင့် ခက်လေသည်။

အခြားစာရေးဆရာ အလုပ်တစ်ခုမှာ ဂျာနယ်စာမျိုးကို ရေးတတ်ခြင်း ဖြစ်လေရာ ဂျာနယ်မှာလည်း စိတ်ကူးနှင့်ဆိုင်သော ကြီးလေး ခက်ခဲသော အတတ်ကြီး တစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ဆုံးမစာသည် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်၊ သတင်းစာနှင့်မဆိုင်။ ဥရောပ၊ အမေရိက တိုင်းမ်မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာ ဟူသမျှမှာ ဆုံးမစာဟူ၍ တစ်မိုက်တစ်ထွာထက် များလေ့ မရှိပေ။ ဆိုင်ကို လိုဂျီ မဂ္ဂဇင်းကြီးကဲ့သို့ တစ်ဖက်သတ် ကြီးပွားချမ်းသာရေး မဂ္ဂဇင်းများမှာ လည်း ကြီးပွားရေး စာများပါလေရာ ထိုစာများမှာ လွန်စွာသစ်လွင် ဆန်းသစ်သောစာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ တရားစာ၊ ကျမ်းစာများ မဟုတ်ပေ။ သို့ ဖြစ်လေရာ ဝတ္ထုကောင်းများရေးနိုင်မှ တကယ့်စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်၏။ ကဗျာဖြင့် ယခုအခါ စာရေးဆရာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ မစ္စတာမောင်မှိုင်းတစ်ယောက်သာ အရှိန်ရ၍ နာမည်ရ ခဲ့လေသည်။ ထူးလည်းထူးပေသည်။ ၎င်းလိုထူးဖို့ရန် မလွယ်မကူ ပေ။

ဂျာနယ်ဆိုသည်မှာ ဝတ္ထုဇာတ်၊ ကဗျာဆုံးမဩဝါဒတရားစာ မဟုတ်ဘဲ ဖတ်၍ကောင်းသော စာမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်လေရာ ထိုစာမျိုးမှာလည်း မလွယ်။ အများအားဖြင့် ဝတ္ထုရေးကောင်းသူများ၊ တကယ့် ကဗျာဆရာများ၏ ထိုးထွင်းဉာဏ်မျိုးရှိမှ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ အကြောင်းမူကား အဘယ်အကြောင်းအရာကိုမဆို။ ဖတ်၍ကောင်း အောင်၊ ရေ၌ပေါ်သော ဖော့ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်သော စာမျိုးဖြစ်လေသည်။ ရွှေငွေစိန်ကျောက်လို စာလေးကြီးမျိုးမှာ မပေါ်နိုင်။ ဖတ်ရာ၌လည်း အရသာရှိမည် မဟုတ်ပေ။ ဥပမာ- ကလောင်တံအကြောင်းကို ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးတတ်ရမည်။ မီးဖိုချောင်အကြောင်းကို ဖတ်၍မငြီးအောင် ရေးတတ်ဖို့ လိုလေသည်။

ဆီမီးခွက်အကြောင်းကို ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးခြင်းသည် အလောင်း
စည်သူ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးခြင်းထက် ခက်ခဲကြီးလေးလေသည်။
အလောင်းစည်သူ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ရာဇဝင်ရှိ၏။ ဆီမီးခွက်အကြောင်းမှာ မှီခို
အားပြု၍ ရေးစရာ အခြေခံ စာပေကျမ်းဂန်မရှိ။ စိတ်ကူးနှင့် ရေးရလိမ့်
မည်။ မသိ သူတို့၏စိတ်၌ကား အသေးအဖွဲဟု ပြောလိမ့်မည်။ အသေးအဖွဲ
ကို ဖတ်၍ကောင်းအောင် ရေးတတ်မှ စာရေးကောင်းဖြစ်သည်ကို မစဉ်း
စားကြပေ။

ဆူရင်ဒရယ်နတ်ဘနာဂျီ ခေါ်သူသည် nothing ခေါ် ဘာမျှ မရှိဟူသော
အကြောင်းကို တစ်နာရီ-နှစ်နာရီ ပြောဟောနိုင်၏။ ကျမ်း တတ်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း
ရေးနိုင်ပြောနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လေရာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ
ဖြစ်လိုက ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် အကြောင်းများကို ဟုတ်အောင် ရေး
တတ်ဖို့လိုလေသည်။

မြန်မာမဂ္ဂဇင်း ၆ ပဲတန်များထဲ၌ပါရှိသော အချို့သောစာကြီးတွေကို
အင်္ဂလိပ်လိုပြန်ရင် အဘယ်အင်္ဂလိပ်မဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစာကမှ အသုံးပြုမည်
မဟုတ်ပေ။ အင်္ဂလိပ် မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာများထဲ၌ပါသော စာများကို မြန်မာ
လိုပြန်ချေက အဘယ်မြန်မာ သတင်းစာမဂ္ဂဇင်းမှာ မဆို၊ ထင်ပေါ်နိုင်လေ
သည်။ ဤကား အင်္ဂလိပ်က အသေးအဖွဲတွေကို ကိုယ်ပိုင်အမြင် အသိဖြင့်
ရေးကြ၍ မြန်မာမဂ္ဂဇင်းစာရင့်ကြီးများ မှာကား ကိုယ်ပိုင်အသိအမြင် ဉာဏ်
နှင့်မဆိုင်၊ ကျမ်းစာတွေထဲမှ သုံး မကုန်အောင် ရနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေ
သည်။

စာရေးရာ၌ မိမိ၏ပညာစွမ်းကို ပြလိုသော စိတ်နှင့်မရေးရ။ ရေးစရာ
အကြောင်းရှိ၍ ရေးမှကောင်း၏။ ရေးချင်လှသောကြောင့် လည်းကောင်း၊
အစွမ်းပြလိုခြင်း သက်သက်ကြောင့် လည်းကောင်း မရေးအပ်ပေ။

ဖတ်သူပျော်ပါစေ၊ အသိအလိမ္မာရပါစေ။ အကျိုးရှိပါစေဟူ သော
စေတနာကို အရင်းထား၍ ရေးမှသာ ကျော်ကြားနိုင်လေသည်။

***